

forelagte Lovforslag. Da jeg imidlertid efter Afgivelsen af min tidligere Udtalelse er bleven bekendt med, at min Opfattelse af Krigsministerens Stilling til Sagen beroede paa en Misforstaaelse, har jeg anseet det for Pligt at fremkomme for Thinget med Endringsforslag, som efter min Anskuelse antages at kunne lette Lovforslagets Vedtagelse. Endringsforslaget Nr. 3 tilsigter nemlig at omforme Lovforslaget paa saadan Maade, at Forretningsfordelingen mellem de forskjellige Ministerier og da navnlig Afgjørelsen af Spørgsmaalet om Sammenbragningen af de 2 militære Ministerier fremdeles i Henhold til Grundlovens Bestemmelse er forbeholdt Kongen. Endringsforslagene Nr. 1, 2, 4 og 5 tilsigte foruden Besparelse endvidere at forbeholde den endelige Afgjørelse af Lønningsforholdene for Krigsministeriets Personale indtil et senere Tidspunkt.

Udvalgets øvrige Medlemmer kunne ikke erkjende, at de væsentlige af de imod Lovforslagets Vedtagelse fremsatte Indvendinger ville blive fjernede ved det af Mindretallet fremsatte Forslag. Desuden ere disse Forslag fremkomne saa seent, at deres Drøftelse ikke vel kunde medføre noget praktisk Udbytte. Flertallet har allerede i Udvalgets forrige Betænkning fremsat to Hovedbetænkneligheder ved Lovforslaget, hvis Betydning vi ikke skjønne rettere, end at Thinget har godkendt igjennem Afstemningen over den ekstraordinære Bevilling til en midlertidig Forøgelse af Kræfterne i Ministeriet, og ingen af disse fjernes ved Mindretallets Forslag.

Dertil kommer, at der i Udvalget har vist sig at være meget delte Meninger med Hensyn til afsluttige af de Spørgsmaal, som ere af størst Betydning for Enkeltheberne i Lovforslaget, saaledes om, i hvilken Udstrækning der bør gives Embedsmændene i Ministeriet fast Ansættelse, hvor høje deres Gager bør være, om der bør gives dem Alderstillæg eller ikke, om deres Gager bør være faste eller væglende efter Sædpriserne osv. Men disse Spørgsmaal kunne vanskeligt afgjøres for dette Ministeriums Vedkommende uden derved i en betænkkelig Grad at præjudiceres for de øvrige Ministerier.

At det i visse Henseender kan være nyttigt, at Krigsministeriet erholder en ved Lov fastsat Ordning, kan ikke nægtes. Men det bør heller ikke oversees, at en saadan Ordning er forbunden med visse Ulemper. For intet af de andre Ministerier er nogen Ordning fastsat ved Lov, og dette har formentlig nærmest sin Grund i, at der i det Personale, som nærmest er til Ministrenes Assistance, helst bør være en vis Bevægelighed, som ikke ret vel lader sig forene med de lovbundne Former.

Skulde man sætte sig ud over dette Hensyn, maatte der paavises stærkere Grunde for Lovens Vedtagelse, end der hidtil er fremkommet for Udvalget. Ved den Pengebevilning, som Thinget har givet Krigsministeren, og som denne har erkjendt for at være af en passende Størrelse, troer Flertallet, at der er sørget tilstrækkeligt for, at Forretningerne i Ministeriet kunne røgtes forsvarligt, og man kan derfor, idet man fastholder sin tidligere Indstilling, at den i Lovudkastet foreslaaede Ordning for Dieblirket stilles i Bero, kun foreslaae Thinget ikke at vedtage Lovudkastets enkelte Paragrapher eller de dertil af Mindretallet stillede Endringsforslag.

Medunderteegnede S. H. V. Jørgensen har, uagtet Flertallet ikke har kunnet slutte sig til hans Forslag, dog troet at burde tilraade Lovforslagets Vedtagelse med de af ham fremsatte 5 Endringer. Rægtelsen af en fast Ordning af Krigsministeriet kan, saalænge Krigsministeren ikke selv frasalder Forlangendet om en saadan, være usforsvarlig ligeoverfor kommende Krigsbegivenheder, og den blotte Pengebevilning for et Tidsrum af 2 Aar vil ikke kunne tilfikkre en Ordning, der kan være betryggende saavel for almindelige som ualmindelige Forhold.

De af Mindretallet (Sylv. Jørgensen) foreslaaede Endringer formuleres nærmere paa følgende Maade:

1) § 2 Lin. 3	„3,600“	forandres til	„3,500“
— — —	„3“	— —	„5“
— — 4	„200“	— —	„250“
— — 8	„3“	— —	„5“
— — 10	„3,600“	— —	„3,400“